

Frumusețea intrinsecă a muzicii

Concertul din 18 Februarie al Orchestrei Filarmonice „George Enescu” poate fi încadrat, fără rezerve, în categoria „concertelor extraordinare” datorită, pe de o parte, anvergurii de proporții a viziunii interpretative a celor doi artiști - dirijorul Horia Andreescu și pianista americană de origine chineză Claire Huangci -, pe de altă parte, inspiratei asocieri între modernitatea rusească de la mijlocul secolului al XX-lea și romantismul francez reprezentate de lucrările incluse în program: *Concertul nr. 2 pentru pian și orchestră în sol minor, op. 16* de Serghei Prokofiev și *Simfonia în re minor* de César Franck.

Deși recunoscută mai ales pentru interpretarea partiturilor lui Domenico Scarlatti sau Frédéric Chopin, ce presupun mai degrabă finețea detaliului și touché-ul afectiv, sentimental, decât forță și impetuoșitate, foarte tână (26 de ani) și gracila Huangci a invadat scena și sala Ateneului Român cu virtuozitate ei incandescentă, năvalnică, luând cu asalt materia sonoră, ca și când ar fi cioplit în cel mai dur granit întregul complex ritmico-armonico-melodic al muzicii lui Prokofiev. Dar temperamentul acesta exploziv devenea subit mlădios și rafinat atunci când frazele intrau pe făgașul lirismului poetic, mulându-se perfect pe specificul polistructurilor componistice. Chiar dacă Prokofiev a omis din alcătuirea cvadripartită a Concertului o parte propriu-zis lentă, cantabilă, fiecare mișcare se comportă ca un microunivers, ca un concentrat al direcțiilor gândirii sale componistice: cea *clasică*, de sorginte beethoveniană, *inventivitatea*, cu treceri imprevizibile de la o stare la alta, de la teluric la sublim, *elementul motric*, perceptibil mai ales în prima și a doua secțiune, *lirismul*, predominant în prima și a treia mișcare și *grotescul*, cu gama ramificațiilor lui, de la glumă la parodie, evident în special în partea finală. O asemenea bogăție stilistică i-a permis pianistei să-și etaleze întregul

Claire Huangci

potențial tehnico-expresiv și conceptual, subliniind cu acuitate intuitivă predominanța dramatismului lăuntric al compozitorului, chiar și în momentele în care modalismul cadenței finale, de pildă, lua înfățișarea ingenuă a unui cântec de leagăn.

Claire Huangci a găsit în personalitatea lui Horia Andreescu partenerul empatic ideal, mereu atent, maleabil, implicat total atât în demersul componistic, cât și în intențiile ei interpretative, și așa mai spune că Prokofiev a găsit în pianista americană una dintre talmăcitoarele remarcabile ale adâncurilor trăirilor lui sufletești. Ovațiile publicului au fost atât de entuziaste încât solista a oferit ca

suplimente fermecătoarea prelucrare a *Marșului turcesc (Alla turca)* din *Sonata în La major, KV 331* de Mozart, datorată pianistului Fazıl Say, și un fragment visător, cantabil, din coloana sonoră realizată de compozitorul Yann Tiersen pentru filmul francez *Amélie*.

Sub bagheta lui Horia Andreescu, *Simfonia în re minor* de César Franck, o muzică destul de stufoasă datorită structurii ei ciclice, dar și unei anume masivități orchestrale în tratarea și dezvoltarea acordico-timbrală a motivului tematic inițial, reflex al practicii de organist a compozitorului, și-a limpezit traseele ritmico-expressive, și-a personificat traseele narative, și-a plasticizat policromiile timbrale, potențate de partida alătururilor - mereu superlative în omogenitate, acuratețe sonoră, coerență și flexibilitate în atacuri. Horia Andreescu are darul înnăscut al construcțiilor grandioase, generoase, elegante. El dă amploare și libertate frazelor, le lasă să respire, are bucuria rafinementelor coloristice și a crescendo-urilor dozate progresiv, de la nuanțe infinitezimale la culminații paroxistice, dinamizând treptat nu doar suprafețele, ci și profunzimile demersului componistic franckian. Horia Andreescu știe, de asemenea, să contextualizeze motivul tematic, integrându-l și disipându-l în ansamblu, fără a-i știrbi însă individualitatea. Am plecat, de aceea, de la acest concert cu sentimentul că am participat la un veritabil ritual de *revelare a frumuseții intrinseci a Muzicii*.

Despina PETECEL THEODORU

Trio Pro Arte

Concertul de muzică de cameră din seara zilei de 20 februarie 2016, la Sala Mare a Ateneului Român, a atras un numeros public venit să admire și să aplaude un program Beethoven interpretat de Trio Pro Arte format din violonista Anda Petrovici, violoncelistul Marin Cazacu și pianistul Nicolae Licareț.

Este de arătat, de la început, că spectaculozitatea și vitalitatea conferită de Trio Pro Arte muzicii beethoveniene a fost plină de culoare și de brio.

Anda Petrovici a fost timp îndelungat prim concert maestru la

Orchestra simfonică a Filarmonicii este de subliniat reala capacitate a George Enescu și solistă concertistă, a cărei experiență de artă este astfel relevantă.

Marin Cazacu este un autentic maestru în muzică și interpret concertist de înaltă clasă, a cărei prezență pe podiumurile de recital și de concert din țară și străinătate i-au impus numele în elita profesioniștilor la nivel academic, cât și în atenția marelui public.

Nicolae Licareț se bucură de o venerabilă prețuire în ansamblul vieții muzicale românești, ca solist concertist, cât și pentru îndatoririle pe mari arcuri de timp. cum și astăzi, de Director artistic al Filarmonicii George Enescu.

Am ascultat cu arta acestor instrumentiști de prodigioasă condiție **Trio cu pian nr. 1, în Mi bemol major, op. 1, nr. 1 și Trio cu pian nr. 13, în Mi bemol major, op. 38, după Septetul op. 20** din tezaurul beethovenian.

Beethoven este unul dintre cei mai mari compozitori, iar interpretarea creațiilor sale, pentru a fi în autentică, se află sub sigla definitorie a indisolubilității valorilor umane.

Anda Petrovici, Marin Cazacu și Nicolae Licareț sunt muzicieni care cunosc și dăruie bucurie și îndatorare. Cântul în trio este organic și este întrețesut cu gesturi subtile și relaționări firești. Fiecare dintre aceste

două trio-uri beethoveniene cuprind durate aproape ca cele ale simfoniilor și în acest cadru este de subliniat reala capacitate a interpreților de a se situa în vibrația și conceptualitatea exegezelor de tip expresiv.

Pro Arte se petrece un adevăr simplu și de înțeles. Și acesta este esențial, anume cât de neînsemnate sunt ponderea gustului personal și a opiniilor proprii, în fața importanței scrierilor componistice, și acesta este

unei lecturi de mare calitate a mesajelor din semiografia scrisă și din acea nescrisă din partitura semnată emblematic Beethoven.

Am văzut și am fost purtat dincolo de aparențe în clarul, în ordinea de succesiuni, de suprapuneri armonice, de melodii acompaniate, sau de dialoguri dramatice, în îmbinările dintre vioară, violoncel și pian.

Rămâne astfel imaginea acestui concert cameral ca o surprinzătoare reușită a coincidențelor dintre normele esteticii și filozofiei muzicale beethoveniene cu excelența instrumentală și cu temperamentele scenice adecvate.

Mai este de adăugat aici și un gest de recunoștință către acești muzicieni din Trio Pro Arte, pentru posibilitatea pe care au acordat-o celor prezenți la concertul lor, de a auzi aceste creații beethoveniene, poate și pentru prima oară, fapt care este o șansă evenimentială, o șansă de viață.

Mircea ȘTEFĂNESCU

Publicul a aplaudat și a ovaționat. Dar comentatorul are de spus, că rar, la alte formații muzicale camerale mai mult sau mai puțin mediatizate, în interpretările Trio-ului

criteriul de dreaptă estimare a reușitei frumuseșilor tangibile, a aurelor din cantilene și în ritmurile apetisante ale figurărilor de dansuri care-au avut epocile lor, menuet și landler, dar și a

Barocul din afara cutiei... sau cum redăm viață unei muzici de peste două secole

Curentul muzical Baroc acoperă o perioadă de aproximativ 150 de ani și se referă la creația muzicală europeană din secolele XVII și XVIII. El este cel care face legătura între muzica "învechită" a Renașterii și suflul nou pe care îl aduce Clasicismul. Până aici nu pare greu de definit, mai cu seamă că reprezentanții muzicali ai perioadei nu sunt atât de mulți. Deși o singură filosofie nu poate descrie mai bine de un secol de muzică, există concepte esențiale care definesc această artă. Ideile sunt readuse astăzi în fața publicului într-o lume plină de noutate și inovare, într-o societate saturată de informație și au efectul unei rezerve bune de aer curat. Acest interes pentru o muzică veche scoate la iveală adevăratele resurse retorice și dramatice ale muzicii din perioada Barocă. Sunt mulți care cochetează cu acestei idei muzicale dar mai puțini care reușesc a le înfăptui, printr-o însuflețire fără seamăn dar mereu bazată pe cunoștințe solide.

Punerea în scenă a unui recital-spectacol de muzică barocă nu e lucru ușor; parcă mai mult decât în recitalurile de muzică de cameră din perioada Clasicismului și după acesta, e neapărată nevoie de comunicare, omogenizare a discursului muzical și, desigur, de o experiență îndelungată de cântat împreună.

La Universitatea Națională de Muzică din București crește un mic nucleu de pasionați în ale artei Baroce. Vorbesc aici de Adrian Ioan Buciu, unul dintre cei care astăzi

coordonează Centrul de Muzică Veche. I s-au alăturat și alții iar împreună au decis să prezinte publicului un recital sub titlul *Di' cor mio*, pe 23 februarie 2016 la Sala Mică a Ateneului Român. Spectacolul a fost gândit ca un tot unitar deși lipsa unui program de sală a obligat gazda să anunțe că nu se aplaudă decât la final. Asemenea lucruri se mai întâmplă, mai cu seamă când înaintea recitalului interpreții sunt cei care se ocupă și de toate celelalte aspecte organizatorice. Publicul a fost prezent în număr nesperat de mare având în vedere

caracterul deloc facil al acestei muzici. Soprana Angela Șindeli, doctor în muzică pe o temă ce a tratat vocea feminină în muzica barocă, a ales să prezinte un colaj de 9 arii și 3 intervenții instrumentale.

Ideea de bază a fost abordarea unui singur compozitor – Händel – și o scurtă călătorie prin toată creația lui dedicată vocii, incluzând aici chiar și două extrase din oratorii. Totul s-a vrut a fi o poveste: de dragoste, cu toate formele ei, "de la bucurie, dezamăgire, izolare la răzbunare. De la candoarea lui Dafne la nebunia și încrâncenarea Alcinei", așa cum ne-a